

[Anna Sejerøe-Olsen.]

lang tid har været opmærksomme på sagen og har ønsket at få en sådan lovgivning gennemført, når det var muligt. Vi må jo nok erkende — som indenrigsministeren i dag har givet udtryk for det — at der har været visse ting, visse forhold, som har måttet bringes i orden først, men jeg har været meget glad for i dag at høre indenrigsministerens indlæg her og få at vide, at der er et lovforslag under udarbejdelse, og jeg kan sige, at vi, når ministeren kommer med sit lovforslag, meget velvilligt vil arbejde med på at få det gennemført.

Amtøft: Da mit partis ordfører, hr. Samuelsen, ikke kan være til stede, skal jeg på det radikale venstres vegne fremsætte nogle få bemærkninger til socialdemokratiets forslag til folketingsbeslutning om offentlig forebyggende tandpleje.

Det radikale venstre er enig med forslagsstillerne i, at det er uacceptabelt, at omkring $\frac{1}{4}$ af landets børn ikke er under en offentlig tandpleje. Vi kan derfor kun være tilfreds med, at ministeren erklærer, at han efter bl. a. at have forhandlet med de kommunale organisationer vil fremsætte et lovforslag om obligatorisk børnetandpleje. Jeg er enig med ministeren i, at udgifterne bør betales af kommunerne uden statsrefusion. Det radikale venstre finder det ikke rimeligt, at man laver en ny byrdefordeling, specielt hvad angår børnetandplejen, og vi ved, at regeringen arbejder med planer om en generel og forbedret byrdefordeling mellem stat og kommuner og mellem kommunerne indbyrdes. Vi kan derfor ikke gå ind for socialdemokratiets forslag om, at udgifterne deles mellem stat og kommune.

Ove Munch: Jeg synes, det først skal siges, at det nærmest er en skandale, at der ikke for længe siden er gennemført forslag, som sikrer almindelig børnetandpleje i hele landet. Det er ganske korrekt af forslagsstillerne at drage byrdefordelingsproblemerne ind i sagen, fordi det er jo netop i de områder af landet, hvor man har de økonomisk svagt stillede kommuner, man ikke har børnetandpleje, fordi man i sognerådene i kommunerne med de meget høje skatteprocenter er vejet tilbage for udgifterne.

Det glæder mig meget at høre indenrigs-

ministeren sige, at der nu kommer et lovforslag, som skal ligestille landets borgere — det håber jeg det indeholder — med hensyn til kommuneskatten. Hvis dette lovforslag ikke er tilfredsstillende, vil det jo være sådan, at man fortsat vil kunne inddrage byrdefordelingsspørgsmål i næsten ethvert forslag her i tinget, som pålægger kommunerne udgifter.

Jeg har efter det, der er sagt tidligere i denne debat, kun to ting at overveje. For det første, om den trinvise indførelse, altså en ordning, hvor man følger en klasse op — det var det, der var indeholdt i ministerens bemærkninger — kan siges at være acceptabel. Jeg kan ikke forstå, at det virkelig skulle være nødvendigt at gå så langsomt frem. En anden ting, der bekymrer mig, er, om der er tandlæger nok. Jeg er bekendt med, at der i visse egne af landet er mangel på tandlæger i en sådan grad, at det bekymrer mig, om det skulle kunne give problemer her.

Ordføreren for forslagsstillerne (Karl Maa Rasmussen): Jeg er i den lykkelige situation at kunne sige tak for en vældig velvillig tilslutning til forslaget til folketingsbeslutning. Jeg er naturligvis meget glad for denne tilslutning først og fremmest på alle de mange børns vegne. Det er rigtigt, at sagen har været rejst et par gange her i salen, siden betænkningen af juni 1966 kom. Man kan kun beklage, synes jeg, at spørgsmålet har været så længe undervejs til at blive løst, for mens græsset gror, dør hørsemor som bekendt, og det forekommer mig, at vort land er så lille og så rigt, at det burde være utænkeligt, at der i så mange år har kunnet finde denne voldsomme diskriminering sted i dette land på et så vigtigt område som netop det sundhedsmæssige.

Nu er jeg vældig glad for, at ministeren stiller i udsigt, at der kommer et forslag, men det forekom mig, at der i forslaget skulle stå, at kommunerne „kan“ sætte det i gang. Hvorfor skal der ikke stå „skal“? Det er netop det, vi har henledt opmærksomheden på. Der har jo været adgang til at oprette ordninger på adskillige af disse områder, det gælder også børnesundhedsplejen, idet man „kan“, men der står ikke, at man „skal“. Vort forslag til folketingsbeslutning går netop ud på, at lovgivningen skal på-